

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 listopada 2018 r.

Pozycja 172

POSTANOWIENIE z dnia 3 lipca 2018 r. Sygn. akt Ts 265/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczołkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 kwietnia 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Z.K.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 grudnia 2016 r. (data nadania) Z.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, ze zm.; dalej: ustawa o samorządzie gminnym) w zakresie, w jakim „wprowadza niedopuszczalne ograniczenie w korzystaniu z konstytucyjnych wolności i praw, skutkujące pozbawieniem prawa do sądu, uniemożliwiając zaskarżenie uchwały lub zarządzenia, podjętego przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – do sądu administracyjnego, podmiotowi, który nie wykaże interesu prawnego (konkretnego, indywidualnego interesu prawnego wynikającego z normy prawa materialnego) oraz naruszenia interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia, w stosunku do celu regulacji” – jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1-3 w związku z art. 21 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2, oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1, w związku z art. 21 ust. 1, w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Skarżący wystąpił również o stwierdzenie, że art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073; dalej: ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) w zakresie, w jakim „umożliwia zaskarżenie uchwały lub zarządzenia jedynie podmiotowi, który wykazał interes prawny (konkretny, indywidualny, wynikający z określonej normy prawa materialnego) oraz naruszenie interesu prawnego w dacie podjęcia przez organ gminy uchwały lub zarządzenia,

w stosunku do celu regulacji” – jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz art. 77 ust. 2 w związku z art. 2, oraz art. 64 ust. 3 oraz art. 64 ust. 1-3 w związku z art. 21 ust. 1, oraz art. 77 ust. 2 oraz art. 64 ust. 3 w związku z art. 45 ust. 1, w związku z art. 21 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 5 kwietnia 2018 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu. Trybunał stwierdził, że badana skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK), ponieważ norma prawna stanowiąca podstawę wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie objętej badaną skargą była inna od tej, wobec której skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

Na to postanowienie skarżący, pismem z 18 kwietnia 2018 r., złożył zażalenie, zaskarżając je w całości oraz wniósł o jego uchylenie i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Mając na uwadze art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK, Trybunał przy orzekaniu jest związany zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej.

2. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu, stwierdzając, że w skardze konstytucyjnej skarżący zakwestionował inną normę prawną (niedopuszczalność skargi do sądu na plan miejscowy przez właściciela nieruchomości, który nabył ją po uchwaleniu planu miejscowego) niż norma stanowiąca podstawę wydania ostatecznego orzeczenia (niedopuszczalność złożenia skargi na plan miejscowy przez właściciela nieruchomości, gdy między uchwaleniem planu a złożeniem skargi nastąpiła zmiana struktury własnościowej). Z tego powodu Trybunał uznał, że skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK i na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK odmówił nadania jej dalszego biegu.

3. Skarżący oparł swoje zażalenie na zarzucie naruszenia przez Trybunał – w postanowieniu o odmowie nadania skardze dalszego biegu – art. 61 ust. 4 pkt 1 w zw. z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK. W ocenie skarżącego, badana skarga spełnia wymóg wynikający z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, ponieważ określa kwestionowany przepis ustawy.

4. Trybunał Konstytucyjny przypomina, że zgodnie z wymogiem określonym w art. 79 ust. 1 Konstytucji i skonkretyzowanym w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK przedmiotem kontroli konstytucyjności w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej może być norma prawna odczytywana na podstawie zakwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego – a niekiedy także na podstawie treści normatywnej uzyskanej w wyniku jednolitej, powszechnej i stałej wykładni sądowej (wyrok TK z 20 czerwca 2017 r.,

sygn. K 5/17, OTK ZU A/2017, poz. 48 oraz przywołane w nim orzecznictwo) – o ile norma ta stanowiła podstawę wydania ostatecznego rozstrzygnięcia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego w sprawie objętej badaną skargą. Jeżeli podstawą wydania ostatecznego orzeczenia była inna norma prawna, niżeli ta określona w skardze konstytucyjnej – chociażby zrekonstruowana na podstawie tych samych przepisów – to powyższa przesłanka określona w art. 79 ust. 1 Konstytucji i skonkretyzowana w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, nie może zostać uznana za spełnioną.

Wbrew zarzutom skarżącego, Trybunał nie badał, czy z zakwestionowanych przepisów wynika zrekonstruowana w skardze norma prawna (niedopuszczalność skargi do sądu na plan miejscowy przez właściciela nieruchomości, który nabył ją po uchwaleniu planu miejscowego). Trybunał stwierdził jedynie, że taka norma nie stanowiła podstawy wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie objętej badaną skargą. Podstawą tą była bowiem niedopuszczalność złożenia skargi na plan miejscowy przez właściciela nieruchomości, gdy między uchwaleniem planu a złożeniem skargi nastąpiła zmiana struktury własnościowej.

5. Trybunał stwierdził zatem, że postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 5 kwietnia 2018 r. o odmowie nadania skardze dalszego biegu odpowiada prawu, a zarzuty podniesione przez skarżącego w zażaleniu na to postanowienie nie podważają podstaw odmowy. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK *a contrario* Trybunał nie uwzględnił zażalenia skarżącego.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.